

Sygn. akt VI Ga 147/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lipca 2015r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Barbara Frankowska

Sędziowie: SO Renata Bober (spr.)

SO Anna Walus-Rzasa

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Kościak

po rozpoznaniu w dniu 9 lipca 2015r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: P. w S.

przeciwko: (...) Sp. z o.o. w R.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda i pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego
w Rzeszowie V Wydziału Gospodarczego z dnia 9 grudnia 2014r., sygn. akt
V GC 411/14

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

I. zasądza od pozwanego (...) Sp. z o.o. w R. na rzecz powoda P.w S. kwotę 22.683,25 zł (słownie: dwadzieścia dwa tysiące sześćset osiemdziesiąt trzy złote dwadzieścia pięć groszy)
z ustawowymi odsetkami od dnia 22 czerwca 2013r. do dnia zapłaty,

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie,

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.105,00 zł (słownie: trzy tysiące sto pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania

2. oddala apelację pozwanego w całości,

3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.749,00 zł (słownie: jeden tysiąc siedemset czterdzieści dziewięć złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VI Ga 147/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 9 lipca 2015r.

We wniesionym pozwie powódP. w S. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) Sp. z o. o. w R. kwoty 24.720 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 4 listopada 2010r. do dnia zapłaty oraz z kosztami postępowania.

W uzasadnieniu powyższego podał, że oddał swój pojazd do naprawy gwarancyjnej pozwanemu, który po naprawie zażądał od powoda zapłaty kwoty 2.700 zł. Powód odmówił jej zapłaty, co skutkowało, że pozwany nie wydał samochodu pozwanemu. Ponieważ powód był pozbawiony możliwości korzystania ze swojego samochodu w okresie od dnia 18 lutego 2010r. do dnia 3 listopada 2010r., wynajął samochód zastępczy, za co zapłacił 31.996,08 zł i zwrotu tej kwoty dochodzi od pozwanego, przy czym pozew w niniejszej sprawie obejmuje jedynie część kwoty, pozostałej części dochodził w innym postępowaniu. Jako podstawę żądania powód wskazał przepis art. 415 kc.

W dniu 29 listopada 2013 r. Referendarz Sądowy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty zażądał oddalenia powództwa i zasądzenia na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania. Zarzucił, że powód nie wykazał istnienia roszczenia, w szczególności adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy zachowaniem pozwanego, a szkodą. Pozwany przyznał, że dokonał zatrzymania pojazdu powoda celem zabezpieczenia swych roszczeń z tytułu poczynionych na rzecz nakładów. Zakwestionował wiarygodność twierdzeń i dowodów powołanych przez powoda celem wykazania faktu najmu pojazdu zastępczego i kosztów z tym związanych.

Na rozprawie w dniu 12 czerwca 2014r. pełnomocnik pozwanego podniósł zarzut przedawnienia roszczenia powoda, co do kwoty 5.602,24 zł i kwoty 12.404,96 zł. Powód oświadczył natomiast, iż do przedawnienia jego roszczeń nie doszło, bowiem wywodzi je z czynu niedozwolonego, w związku z czym trzyletni termin przedawnienia wskazany przez pozwanego nie znajduje zastosowania.

Wyrokiem z dnia 9 grudnia 2014r. Sąd Rejonowy Sąd Gospodarczy w Rzeszowie zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 17.716 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 22 czerwca 2013r. do dnia zapłaty (pkt. I); oddalił powództwo w pozostałym zakresie (pkt. II); zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.735 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania (pkt. III).

Sąd ustalił, że pozwany zatrzymał bezprawnie pojazd powoda, który to wykorzystywany był do prowadzenia działalności gospodarczej. Celem zaspokojenia potrzeb komunikacyjnych powód wynajmował w okresie od dnia 11 kwietnia 2010r. do dnia 3 listopada 2010r. samochód zastępczy. Koszt najmu pojazdu, którego klasa odpowiada klasie pojazdu wynajmowanego przez powoda, na lokalnym rynku, przy uwzględnieniu okresu najmu (206 dób) wyniósł, w okresie którego sprawa dotyczy 17.716 zł netto (86 zł netto za dobę).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów oraz dowód z opinii biegłego J. J.. Sąd ocenił opinię jako spójną i logiczną. Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka R. S..

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd przyjął, że fakt bezprawności zatrzymania pojazdu powoda przez pozwanego jest, wobec potwierdzenia go prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Rzeszowie, oczywisty i nie podlega ponownemu badaniu. Wskazał, że konsekwencją zatrzymania pojazdu przez pozwanego była, w przypadku powoda prowadzącego działalność gospodarczą, konieczność wynajęcia pojazdu zastępczego. Zachodzi zatem zdaniem Sądu pomiędzy faktami powyższymi adekwatny związek przyczynowy w rozumieniu art. 361 § 1 kc.

Dalej Sąd przyjął, iż zarzut pozwanego dotyczący przedawnienia jest chybiony. Wyjaśnił, że bieg terminu przedawnienia rozpoczął się, nie wcześniej niż dnia 4 listopada 2010r. W ocenie Sądu nieprawidłowym było odnoszenie początku biegu przedawnienia do poszczególnych wierzytelności objętych fakturami.

Sąd uznał, że wysokość odszkodowania należnego powodowi musi odpowiadać rzeczywistym rynkowym kosztom najmu pojazdów, tylko bowiem tak ustalona kwota pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym do zdarzenia.

W tym zakresie Sąd podzielił ustalenia biegłego sądowego i przyjął jego wyliczenia, zasądzając tym samym na rzecz powoda od pozwanego kwotę 17.716 zł, oddalając powództwo w pozostałym zakresie, na podstawie art. 415 kc.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 kc, przy czym odsetki te zasądził od dnia następnego po terminie zapłaty wskazanym w wezwaniu skierowanym przez powoda do pozwanego.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 kpc, rozdzielając koszty proporcjonalnie do stopnia w jakim strony utrzymały się z żądaniami - powód 72 procent, pozwany 28 procent.

Od powyższego wyroku apelacje wniosły obie strony. Powód zarzucił wyrokowi:

1. Naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 415 kc i art. 361 kc;
2. Naruszenie przepisów prawa procesowego, a to art. 233 § 1 kpc i art. 100 kpc

- poprzez niewłaściwe przyjęcie do ustalenia wysokości odszkodowania, średniego kosztu najmu pojazdu według stawki netto ustalonej w opinii biegłego zamiast faktycznej szkody udowodnionej przez powoda, a nadto niewłaściwe ustalenie kosztów postępowania, z pominięciem faktu, iż powód winien uzyskać koszty obejmujące opłatę sądową, opłatę skarbową oraz koszty zastępstwa procesowego w proporcji do wygranego procesu.

W oparciu o powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 4.967,25 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 22 czerwca 2013r. do dnia zapłaty oraz koszty procesu względnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu powyższego powód podniósł, że niezasadnym było ograniczenie przez Sąd kosztów poniesionych przez powoda do średnich kwot obliczonych przez biegłego. Podkreślił, że podane przez powoda koszty wynajmu samochodu wynikające z rachunku oraz faktury VAT mieszczą się w przedziale kosztów rynkowych podanych w opinii biegłego.

Pozwany wyrokowi zarzucił:

1. Naruszenie przepisów prawa materialnego, a to:

A) art. 415 kc poprzez przyjęcie, że działanie pozwanego spowodowało wystąpienie szkody u powoda, mimo, że było odwrotnie – to działanie powoda naraziło pozwanego na straty, a ten skorzystał z prawa zatrzymania;

B) art. 118 kc poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie, że zachowanie powoda było deliktem oraz przyjęcie, że termin przedawnienia rozpoczął się nie wcześniej niż dnia 4 listopada 2010r. podczas gdy powód zobowiązany był do zapłaty kilku faktur VAT o konkretnych terminach zapłaty i to od dnia następnego po terminie wymagalności każdej z faktur winien biec termin przedawnienia;

2. Naruszenie przepisów prawa procesowego, a to:

A) art. 227 w zw. z art. 233 § 1 kc poprzez oddalenie wniosków dowodowych mające istotne znaczenie dla wyniku postępowania i nierozważenie całości materiału dowodowego, w szczególności brak odniesienia się do wydruku z CEiDG dot. W. S. i R. S., z których wynika, że nie prowadzą oni działalności w postaci wynajmu i dzierżawy pojazdów osobowych i furgonetek, a wystawili faktury z tytułu „wynajmu samochodu” oraz poprzez nieustalenie dlaczego powód nie zwrócił się do pozwanego z wnioskiem o wydanie mu samochodu zastępczego;

B) art. 328 § 2 kpc poprzez nie odniesienie się przez Sąd I instancji do wszystkich dowodów powołanych na wcześniejszym etapie postępowania i nieuzasadnienie powodów, dla których jedynym dowodom przyznał wiarygodność, a innym odmówił tego atrybutu.

W oparciu o powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa i zasądzenie na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu powyższego powołując się na wybrane orzecznictwo Sądu Najwyższego podał, że Sąd jest związany jedynie treścią wyroku, że nie wiążą go ustalenia faktyczne poczynione w innej sprawie jak i poglądy prawne wyrażone w uzasadnieniu wyroku. Zarzucił, że Sąd Rejonowy nie powinien był bezkrytycznie powoływać się na ustalony stan faktyczny i prawny w innym orzeczeniu Sądu w Rzeszowie. Zdaniem pozwanego nie popełnił on deliktu, a zatem nie może być mowy o bezprawności. Uzasadniając zarzut dotyczący przedawnienia roszczenia podniósł, że skoro samochód zastępczy powoda służył mu do prowadzenia działalności gospodarczej to termin przedawnienia powinien być liczony od daty wymagalności każdej z faktur.

W odpowiedziach na wzajemne apelacje strony wniosły o ich oddalenie i zasądzenie na ich rzecz kosztów procesu.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 382 kpc Sąd drugiej instancji orzeka na podstawie materiału zebranego w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym. Sąd odwoławczy w postępowaniu apelacyjnym jest sądem merytorycznym obowiązany do dokonania własnych ustaleń faktycznych oraz oceny prawnej powództwa.

Sąd uwzględnił apelację powoda w całości, uznając podniesione w niej zarzuty za uzasadnione. Apelacja powoda skoncentrowała się wokół kwestii, czy Sąd Rejonowy był uprawniony czynić ustalenia faktyczne (wysokość szkody) w oparciu o średni koszt najmu pojazdu zastępczego na terenie województwa (...), posługując się sporządzoną w tym zakresie opinią biegłego sądowego.

Sąd Okręgowy wielokrotnie zajmował stanowisko, że w ramach odszkodowania należą się celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki, bo tylko takie pozostają w adekwatnym związku przyczynowym. Sąd Okręgowy podziela w tym zakresie stanowisko SN zawarte w uchwale z dnia 13.06.2003r, sygn. akt III CZP 32/03, zgodnie z którym odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku.

Stanowisko w tej kwestii winno znaleźć również zastosowanie w odniesieniu do stawek najmu, również z zastrzeżeniem, że stawki przyjęte przez poszkodowanego nie powinny rażąco odbiegać od stawek lokalnych.

Na gruncie przedmiotowej sprawy, w świetle powyższego, refundacji podlegają więc koszty najmu wg stawek stosowanych przez wynajmujących pojazdy odpowiadające klasie pojazdu uszkodzonego, rzeczywiście poniesione przez poszkodowanego i powód, na którym spoczywał w tym zakresie ciężar dowodzenia (art. 6 kc) według Sądu Odwoławczego udowodnił wszystkie przesłanki swojego roszczenia w tym zakresie, co wbrew stanowisku Sądu I instancji pozwalało na uwzględnienie jego żądania.

Wskazać przy tym należy, że poszkodowany nie miał obowiązku przed zawarciem umowy o najem samochodu poszukiwania najtańszego usługodawcy na rynku, lecz takiego przede wszystkim który posiada pojazdy odpowiadające klasie i stanowi pojazdu uszkodzonego (chyba że stosowana przez niego stawka byłaby rażąco odbiegająca od stawek średnich, czego w niniejszej sprawie stwierdzić nie można). Powód jednocześnie w przekonujący sposób wyjaśnił w sprawie, dlaczego kwota najmu jest adekwatna do stanu i klasy uszkodzonego pojazdu.

W tym miejscu zaznaczyć należy, że rozkład ciężaru dowodu (art. 6 kc) oraz relewantny art. 232 kpc nie może być rozumiany w ten sposób, że ciężar dowodu zawsze spoczywa na powodzie. W razie sprostania przez powoda ciężar na nim obowiązkom dowodowym, na stronie pozwanej spoczywa ciężar udowodnienia ekscpecji i faktów uzasadniających oddalenie powództwa (II PK 304/12wyrok SN 2013-06-10/) – czego w niniejszym przypadku pozwany nie dokonał, nie wykazując, że stawka zastosowana przez powoda była rażąco wygórowana.

Odpowiadając zatem na zarzut powoda należy podkreślić że Sąd Rejonowy nie był uprawniony aby ustalić należne odszkodowanie wyłącznie według stawek wyliczonych przez biegłego jako średnią stawek stosowanych na rynku lokalnym, skoro tak jak wspomniano przyjęta stawka nie odbiegała w sposób rażąco od stosowanych na tymże rynku.

Powyższe skutkowało więc zmianą zaskarżonego wyroku (art. 386 § 1 kpc) i zasądzeniem od pozwanego na rzecz powoda kwoty 22.683,25 zł (Sąd Rejonowy zasądził kwotę 17.716 zł, zaś powód wniósł w apelacji o zasądzenie oddalonej przez Sąd I instancji kwoty tj. 4.967,25 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 22 czerwca 2013r. do dnia zapłaty). Konsekwencją ograniczenia powództwa do kwoty 22.683,25 zł było oddalenie powództwa w pozostałym zakresie.

To zaś pozwoliło w pkt. III wyroku, na podstawie art. 100 kpc, stosunkowo rozdzielić koszty procesu i zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.105 zł. Powód wygrał sprawę w 92% (pozwem pierwotnie dochodził kwoty 24.720 zł, zaś powództwo zostało uwzględnione w kwocie 22.683,25 zł). Powinien zatem ponieść koszty procesu w wysokości 8%. Koszty jakie poniósł

w sprawie powód to opłata sądowa od pozwu w wysokości 1.236 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w wysokości 2.417 zł (w tym opłata skarbową od pełnomocnictwa). Pozwany poniósł koszty biegłego sądowego w wysokości 780 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w wysokości 2.417 zł (w tym opłata skarbową od pełn.). Razem strony poniosły koszty w wysokości 6.850 zł. Skoro powód winien ponieść koszty w 8% to 8% z 6.850 zł daje 548 zł. Pozwany powinien ponieść koszty w wysokości 3.653 zł. Różnica pomiędzy w/w kwotami to zasądzona przez Sąd kwota 3.105 zł.

Apelację pozwanego Sąd uznał natomiast w całości za bezzasadną, czego skutkiem było jej oddalenie na podstawie art. 385 kpc.

Wobec treści zarzutów apelacji zauważyć trzeba na wstępie, że prawidłowość zastosowania lub wykładni prawa materialnego może być właściwie oceniona jedynie na kanwie niewadliwie ustalonej podstawy faktycznej rozstrzygnięcia. Skuteczne zatem zgłoszenie zarzutu dotyczącego naruszenia prawa materialnego wchodzi zasadniczo w rachubę tylko wtedy, gdy ustalony przez sąd pierwszej instancji stan faktyczny, będący podstawą zaskarżonego wyroku, nie budzi zastrzeżeń (wyrok SN z dnia 26.03.1997r., II CKN 60/97, OSNC 1997/9/128). Powyższe rodzi zaś konieczność rozpoznania w pierwszym rzędzie, zmierzających do zakwestionowania stanu faktycznego zarzutów naruszenia prawa procesowego (wyrok SN z dnia 7.03.1997r., II CKN 18/97, OSNC 1997/8/112).

Przystępując do rozpoznania tych zarzutów należy wskazać, że uzasadnienie wyroku pełni ważną rolę procesową, ponieważ umożliwia sprawowanie nadzoru judykacyjnego. Z tego powodu zarówno Sąd I, jak i II instancji musi wytłumaczyć motywy rozstrzygnięcia w taki sposób, aby możliwa była ocena jego prawidłowości. Wprawdzie naruszenie art. 328 § 2 kpc nie ma z reguły bezpośredniego wpływu na treść wyroku, gdyż uzasadnienie sporządzane jest po jego wydaniu (wyrok Sądu Najwyższego z 8 października 2009 r., II CSK 153/09, LEX nr 553674), jednak może on stanowić usprawiedliwioną podstawę naruszenia prawa procesowego tylko wtedy, gdy uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie zawiera wszystkich koniecznych elementów bądź zawiera braki, które uniemożliwiają kontrolę kasacyjną. Tylko bowiem w takim wypadku uchybienie art. 328 § 2 kpc. może być uznane za mogące mieć wpływ na wynik sprawy (przykładowo wyroki Sądu Najwyższego z 2 lipca 2009 r., III SK 10/09, LEX nr 551869, z 24 września 2009 r., II PK 58/09, LEX nr 558303, z 23 lipca 2009 r., II PK 25/09, LEX nr 533082, z 4 listopada 2009 r., I UK 142/09, LEX nr 564770, z 16 października 2009 r., I UK 129/09, LEX nr 558286, z 9 czerwca 2009 r., II UK 403/08, LEX nr 523551, z 5 czerwca 2009r., I UK 21/09, LEX nr 515699). Sporządzone przez Sąd I instancji uzasadnienie zaskarżonego wyroku jest zrozumiałe. Pozwala na dokonanie właściwej kontroli merytorycznej rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Sąd Rejonowy wyjaśnił motywy swojego rozstrzygnięcia. Zarzut w tym zakresie należało zatem uznać za chybiony.

Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez Sąd art. 233 kpc wymaga wykazania, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu Sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął Sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena Sądu. Innymi słowy to, że dany dowód (tutaj wydruk z CEIDG) został oceniony przez Sąd niezgodnie z intencją skarżącego, nie oznacza

naruszenia art. 233 kpc. Nie sposób też podzielić zarzutu pozwanego, że Sąd I instancji nie mógł oddalić wniosku dowodowego pozwanego o zwrócenie się zapytaniem do Urzędu Skarbowego właściwego dla miejsca zamieszkania R. S. o udzielenie informacji czy R. S. wykazał w złożonym w 2010r. zeznaniu podatkowym PIT dochód w kwocie 14.017 zł z tytułu zawartej z powodem umowy najmu. Pozwany zmierzał tym samym do wykazania, że cała transakcja najmu samochodu była dokonana na użytek niniejszego postępowania. W istocie, z protokołu rozprawy z dnia 9 grudnia 2014r. (k. 182) wynika, że Sąd takowy wniosek oddalił i że strona pozwana wniosła w tym zakresie stosowne zastrzeżenie z art. 162 kpc, choć sformułowane w sposób nieprecyzyjny, to jednak należy wskazać, że Sąd przeprowadził dowód z zeznań świadka R. S., będącego właścicielem wynajętego powodowi samochodu zastępczego. Z zeznań tych wynika wprost, że świadek ten nie prowadzi działalności gospodarczej w zakresie najmu samochodów i że rozliczył dochód z najmu z Urzędem Skarbowym, płacąc z tego tytułu podatek. Powyższe dało Sądowi podstawę dokonania ustaleń w tym zakresie w oparciu

o przedmiotowe zeznania, czyniąc zbędnym zwracanie się do Urzędu Skarbowego o udzielenie informacji i pominięcie dowodu z wydruku CEIDG. Sąd miał prawo dokonać takiej oceny w ramach swobodnej oceny dowodów i tak też postąpił.

Za chybiony należało uznać także zarzut pozwanego w zakresie dotyczącym kwestii związania Sądu I instancji wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 30 października 2013r. sygn. VI Ga 197/13.

Sąd Rejonowy przyjął bowiem, że jest związany tym wyrokiem zarówno w zakresie sentencji wyroku jak i motywów jego rozstrzygnięcia. Należy przypomnieć, że w sprawie powyższej Sąd Okręgowy rozpoznawał apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 21 maja 2013r., V GC 1172/12, którym to Sąd oddalił powództwo przeciwko pozwanemu. Powód dochodził tam zasądzenia od pozwanego kwoty 7.276,08 zł tytułem odszkodowania z tytułu bezpodstawnego zatrzymania przez pozwanego pojazdu (czyli to samo roszczenie co w niniejszej sprawie tylko za wcześniejszy okres najmu pojazdu zastępczego).

Sąd Okręgowy ma świadomość, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego prezentowane są rozbieżne stanowiska dotyczące art. 365 § 1 kpc, zgodnie z którym orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby.

W części orzeczeń Sąd Najwyższy wyraża pogląd, że Sąd jest związany tylko i wyłącznie sentencją wyroku, jednakże w części z nich wskazuje się, że oprócz sentencji wyroku - wiążą również motywy wyroku w takich granicach, w jakich stanowią one konieczne uzupełnienie rozstrzygnięcia, niezbędne dla wyjaśnienia jego zakresu (tak min. wyrok SN z dnia 10.02.2010r., II PK 212/09; wyrok SN z dnia 8.03.2010r. II PK 249/09; wyrok SN z dnia 3.02.2010r., II CSK 414/09). W wyroku z dnia 10 lutego 2010r. Sąd Najwyższy wskazał wprost, że skutkiem zasady mocy wiążącej prawomocnego wyroku, o której mowa w art. 365 § 1 k.p.c, jest to, że przesądzenie we wcześniejszym wyroku kwestii o charakterze prejudycjalnym oznacza, iż w procesie późniejszym kwestia ta nie może być już badana, a w konsekwencji zachodzi ograniczenie dowodzenia faktów, objętych prejudycjalnym orzeczeniem, natomiast w procesie o dalszą - ponad prawomocnie uwzględnioną - część świadczenia z tego samego stosunku prawnego, sąd nie może w niezmienionych okolicznościach odmiennie orzec o zasadzie odpowiedzialności pozwanego.

Sąd Okręgowy w niniejszym składzie podziela to drugie stanowisko i przyjmuje, że wyroki wiążą nie tylko w zakresie ich sentencji, ale także i motywów. Stanowisko to wydaje się tym bardziej zasadne, że pozwala uniknąć sytuacji, w których w analogicznych stanach faktycznych zapadałaby różne wyroki.

W rozpoznawanej sprawie motywami, którymi związany był Sąd I instancji, co tutejszy Sąd podziela, była odpowiedzialność deliktowa pozwanego. Poza wszelką wątpliwość bowiem pozwany bezzasadnie dokonał zatrzymania pojazdu powoda, przez co powód zmuszony został do wynajęcia pojazdu zastępczego i poniesienia związanych z tym kosztów (bezprawność, związek przyczynowo - skutkowy). Wszystkie zatem przesłanki z art. 415 kc zostały spełnione.

Nawet jednak gdyby przyjąć za pozwanym stanowisko, że Sąd związany był tylko i wyłącznie sentencją wyroku to całość zebranego przez Sąd I instancji materiału dowodowego w niniejszym postępowaniu pozwala na przyjęcie

odpowiedzialności deliktowej pozwanego z art. 415 kc i w tym zakresie należałoby uznać za własne ustalenia Sądu I instancji.

Powód w należyty też sposób wykazał podstawę prawną dochodzonego pozwem roszczenia, jak też to, iż konsekwencją bezprawnego zatrzymania pojazdu przez pozwanego było wynajęcie przez niego pojazdu zastępczego, z uwagi na konieczność prowadzenia działalności gospodarczej.

Za chybiony Sąd Okręgowy uznał także zarzut pozwanego dotyczący przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem. Roszczenie to w świetle art. 442¹ kc nie jest przedawnione. Przepis ten w § 1 stanowi, że roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. W niniejszej sprawie moment w którym pozwany dowiedział się o osobie zobowiązanej do naprawienia szkody w ocenie Sądu Odwoławczego to dzień 22 października 2010r. tj. ogłoszenie wyroku tutejszego Sądu w sprawie VI Ga 181/10, którym Sąd ten nakazał pozwanemu wydać powodowi sporny pojazd. Od tego momentu w ocenie Sądu Odwoławczego należy zatem liczyć termin przedawnienia. Skoro powód wniósł pozew w lipcu 2013r. termin ten jeszcze nie upłynął. Za powyższym przemawia także charakter ciągły szkody (a więc o jej wysokości poszkodowany dowiaduje się z momentem zakończenia stosunku najmu), co powoduje, iż nie sposób podzielić argumentacji pozwanego, że termin przedawnienia należało liczyć osobno dla każdej wierzytelności objętej poszczególnymi fakturami.

Reasumując, Sąd Okręgowy uznał zarzuty apelacji zarówno w zakresie dotyczącym naruszenia prawa materialnego jak i procesowego za bezzasadne, co skutkowało jej oddaleniem na mocy art. 385 kpc.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania apelacyjnego, z uwagi na wynik tegoż postępowania znajduje uzasadnienie w art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 391 § 1 kpc.